

Inkassoklagenemnda

Klagenemnd for inkassosaker mot forbrukere

Vedtak i sak 10-04, den 7. juni 2004

Klager: NN

Innklaget: CIS Norge AS, postboks 314 Økern, 0511 Oslo

Thor Dahls gt. 1 A

Postboks 311, 3201 Sandefjord

Tlf.: 33 46 56 57 . Faks: 33 46 93 13

E-Mail: post@inkassoklagenemnda.no

Bankgiro: 2490.45.31525

Org.nr.: 971 317 612

www.klagenemnda.inkasso.no

Saken gjelder: Om det er i strid med god inkassoskikk å kreve salær for hvert enkelt krav når inkassator har flere krav til innfordring fra en fordringshaver overfor samme skylder.

1 Saksforholdet.

Saken gjelder totalt 14 krav i forbindelse med et telefonabonnement som skyldner har misligholdt over en periode på tre år.

Kravene er oversendt til inkasso med en og to måneders mellomrom, og det er beregnet inkassosalær for hvert krav. Totalt utgjør kravet kr 24.773, hvorav hovedstol er kr 10.670,04, renter kr 2.761,78, og samlede inkassosalær inklusive renter på salæret er kr 15.331. Det er tatt hensyn til en samlet innbetaling på kr 3.990.

1)	Sak nr 225888	kr 1.601,00	registrert 19.04.01
2)	Sak nr 233837	kr 2.141,21	registrert 16.05.01
3)	Sak nr 243960	kr 2.634,10	registrert 27.06.01
4)	Sak nr 249642	kr 2.494,25	registrert 24.07.01
5)	Sak nr 259738	kr 1.315,25	registrert 07.09.01
6)	Sak nr 254722	kr 1.564,21	registrert 19.09.01
7)	Sak nr 269607	kr 1.114,84	registrert 30.10.01
8)	Sak nr 292865	kr 1.354,35	registrert 12.12.01
9)	Sak nr 304958	kr 1.794,20	registrert 16.01.02
10)	Sak nr 57343	kr 567,03	registrert 26.06.02
11)	Sak nr 337884	kr 581,37	registrert 23.07.02
12)	Sak nr 364528	kr 727,32	registrert 23.10.02
13)	Sak nr 384625	kr 642,11	registrert 03.12.02
14)	Sak nr 4000291	kr 642,79	registrert 28.01.03

Klager har erkjent betalingsplikt for hele gjelden, og for å unngå rettslige skritt og å få etablert et tvangsgrunnlag, har selskapet og klager blitt enige om at klager skal signere et gjeldsbrev for samtlige saker.

Ved mottakelsen av gjeldsbrevet for signering reagerte klager på størrelsen på inkassosalæret og klaget til Inkassoklagenemnda 15.12.03.

2 Partene anfører

Klager hevder:

Jeg er manisk depressiv, og dette er bakgrunnen for mitt økonomiske rot. Hver regning i forbindelse med mitt telefonabonnement som jeg ikke betalte, ble sendt til inkasso. Mitt abonnement ble ikke stanset, slik at jeg kunne fortsette og fortsette å ringe. Det gjelder mange ubetalte regninger, og da jeg for tiden ikke har noen mulighet for å betale det jeg skylder, tilbød jeg meg å skrive under på et gjeldsbrev. Inkassosalæret er ført opp med kr. 15 331,97, jeg mener det er urimelig at det skal påføres inkassosalær for hvert enkelt krav.

Innklagede hevder at det ikke er i strid med god inkassoskikk å beregne inkassosalær for hvert krav:

Siden april 2001 har vi mottatt nye saker fra vår oppdragsgiver med 1-2 måneders mellomrom frem til slutten av januar 2003. Sakene har blitt oversendt til inkasso etter hvert som de ble misligholdt, og nye salær er selvfølgelig påløpt hver gang vi har fått en ny sak. Vi har ikke slått sakene sammen, men utstedt et gjeldsbevis på alle sakene samlet for å unngå at skyldner får en kostnad på 1,5 rettsgebyr på hver sak vi alternativt måtte utstede et gjeldsbevis på.

3 Inkassoklagenemndas syn på saken

Kravene gjelder et løpende abonnementsforhold hvor misligholdte fakturaer med relativt korte intervaller er sendt til innfordring. Det er beregnet inkassosalær for hvert enkelt krav. Ved utstedelse av et gjeldsbrev for alle kravene samlet er totalt inkassosalær kommet opp i kr 15.331,97 mens hovedstolen er kr 10.670,04. Inkassoklagenemnda skal ta stilling til om det er i samsvar med god inkassoskikk å kreve inkassosalær for hvert enkelt krav som er mottatt til innfordring.

Utgangspunktet er inkassolovens § 17, hvor det fremgår at skyldneren ”plikter å erstatte fordringshaverens nødvendige kostnader”. Spørsmålet er om inkassosalær for hvert enkelt krav er nødvendige kostnader. I Ot.prp.nr. 2 (1987-88) side 120-121 fremgår det at det må foretas en konkret vurdering:

Kostnader ved utenrettslig inndrivning kan bli ansett helt eller delvis unødvendige dersom det var absolutt på det rene at inndrivingsforsøket ikke ville lykkes. Dette ville kunne være tilfellet dersom samme eller andre krav kort tid i forveien er forsøkt rettslig inndrevet uten hell.

I rundskriv G-106/89 til inkassoloven og inkassoforskriften fra Justisdepartementet, er det uttalelser av interesse for saken på side 77 om gebyr for purring, inkassovarsel og betalingsoppfordring:

Gebyrmessig erstatning kan kreves for varselet. Hvis flere krav tas med i samme varsel, kan det bare kreves erstatning for ett varsel. I hvilken utstrekning det kan kreves erstatning for flere varsler for flere krav mellom samme fordringshaver og skyldner, vil bero på nødvendighetskriteriet i inkassolovens § 17, 1. ledd. Hvis en fordringshaver har mange krav overfor samme skyldner, kan det etter omstendighetene bli ansett som unødvendige kostnader dersom ikke alle kravene tas med i ett varsel, særlig hvis kravene har en viss sammenheng.

På side 82-83 er det uttalelser om skyldnerens maksimale erstatningsplikt for utenrettslige inndrivingskostnader:

Det må tas stilling til om man står overfor ett eller flere krav. Selv om en formelt står overfor flere krav, kan det etter omstendighetene være i strid med nødvendighetskriteriet i inkassolovens § 17, 1. ledd å kreve erstatning i samsvar med maksimalsatsene for hvert enkelt krav i en situasjon hvor f eks en fordringshaver har mange krav mot en og samme skyldner. En slik situasjon kan føre til at innkrevingsarbeidet samlet sett blir mye enklere. Uavhengig av om en formelt har for seg flere krav, bør kravene dessuten ses under ett dersom fordringshaveren og eventuelt inkassatoren i sine kravbrev m v har behandlet kravene samlet. Summen av kravene slik som angitt i (forskriftenes) § 2-2 annet ledd, vil i så fall være avgjørende for hvilken maksimalsats som kommer til anvendelse.

Inkassoklagenemnda legger etter dette til grunn at fordringshaver/inkassator ikke uten videre har anledning til å beregne inkassosalær for hver enkelt faktura som mottas til innfordring.

Som nevnt stammer kravene fra et løpende abonnementsforhold som med kort tids mellomrom ble sendt til innfordring. Inkassoomkostningene overstiger langt verdien av den tjenesten som er ytt og er samlet sett blitt uforholdsmessig høye i forhold til hovedstolen. Uten at nemnda tar stilling til når kravene skulle vært slått sammen, finnes det å være i strid med god inkassoskikk å kreve inkassosalær for hver enkelt faktura frem til utstedelsen av gjeldsbeviset.

Inkassoklagenemndas flertall, nemndas leder Iver Huitfeldt og representantene fra Forbrukerrådet Lars Grøndal og Linette Heiberg, har ved sin vurdering av om det foreligger brudd på god inkassoskikk lagt en viss vekt på at fordringshaver - til tross for et massivt mislighold som må ses som en klar indikator på skyldners manglende betalingsevne og/eller vilje - har valgt å opprettholde forretningsforbindelsen med skyldner i stedet for å si opp abonnementet. Til mindretallets syn på saken vil flertallet bemerke at nemnda etter flertallets mening ikke skal bygge på en annen fremgangsmåte fra inkassator/fordringshaver som ville vært i samsvar med god inkassoskikk, og beregne salær etter dette. Etter flertallets mening følger det av inkassoloven § 17 fjerde ledd at brudd på god inkassoskikk må føre til at skyldneren ikke plikter å erstatte kostnadene. Dette må i hvert fall gjelde i et normalt tilfelle som dette. Bestemmelsen må således sies å ha et visst pønalt preg.

Nemndas mindretall, representantene fra inkassobransjen Helle Woxholth og Ragnar Wold, er etter en tolking av inkassoloven § 17 fjerde ledd, jf kommentarene til denne i rundskriv G-106/89 s 77 og 82-83, kommet til et annet resultat enn flertallet. Mindretallet viser til at utgangspunktet er at skyldneren skal dekke fordringshaverens **nødvendige** kostnader ved utenrettslig inndrivelse. Selv om det er i strid med god inkassoskikk å beregne inkassosalær for hver enkelt faktura, har det likevel vært nødvendig for fordringshaver å engasjere en inkassator, og skyldner har plikt til å dekke fordringshavers kostnader. Kostnadene skyldner skal dekke må dog begrenses til inkassosalær beregnet på grunnlag av alle fakturakravene samlet. I den anledning skal bemerkes at klager selv har anført at det er urimelig at hun skal påføres inkassokostnader for hvert enkelt krav, men har ikke bestridt å være ansvarlig for inkassosalær overheadet.

4 Vedtak

Klager gis medhold. Klager skal ikke betale inkassosalær i saken.

Iver Huitfeldt
Leder